

Orwell Bookend nu era un om prea fericit. În acel moment, când un liliac mic se uita la el cu ochii lui speciali întorși cu susul în jos, nu era sigur că fusese fericit vreodată. Poate cândva, cu multă vreme în urmă, când încă o mai avea în preajmă pe Aurelia, prima lui soție. Înainte ca Effie, fiica lui, să fi scăpat de sub control într-un asemenea hal. Și înainte ca el să fi urcat în podul plin de praf fără să-și fi schimbat în prealabil costumul cu care mergea la serviciu.

Unde era copila aceea blestemată? Probabil se ocupa pe undeva de așa-zisa „magie“, împreună cu păcăliciile ei de prieteni – un ochelarist gras și o fată care părea îmbrăcată tot timpul în cămașă de noapte. Ei bine, Effie o s-o încurce sigur, când va ajunge acasă. Trebuia să fi fost aici, în pod, conchise Orwell, și să fi luat deja cartea. Nu găsea nicăieri exemplarul din *Cei aleși* de Laurel Wilde pe care îl căuta, și exact lucrul ăsta îl făcea extrem de nefericit acum.

Nefericirea lui Orwell Bookend începuse, la fel ca multe nefericiri, după ce i se fluturase pe dinainte perspectiva fericirii, iar apoi i se furase cu cruzime. Asta se întâmplase cam cu patruzeci și cinci de minute mai

devreme. În timp ce se întorcea acasă de la universitate, Orwell asculta radioul din mașină, și astfel auzise când se anunțase un concurs.

Orwell Bookend se dădea în vânt după concursuri. Nu o recunoștea în fața tuturor, dar concursurile chiar îl făceau fericit. Până când pierdea. În fiecare vineri, dezlega cu grijă rebusul criptic din *Gazeta Orașului Vechi*, apoi îl expedia la o casuță poștală din Mărginime. Costul timbrelor consumate în decursul anilor depășea cu mult valoarea premiului, un cupon de cincisprezece lire destinat exclusiv cumpărării de cărți, dar Orwell n-avea să-și găsească liniștea până când nu obținea cuponul acela, pe care plănuia să-l expună înrămat în biroul lui.

Al doilea lucru care îl făcea fericit pe Orwell Bookend era să câștige bani, deși nu se pricepea foarte bine la asta (după cum demonstra și povestea cu cuponul). Măcar dacă ar fi reușit să găsească acum cartea aia – prima ediție cartonată din *Cei aleși*, pe care i-o cumpărase Aurelia lui Effie cu mulți ani în urmă –, în felul ăsta s-ar fi putut înscrie la concurs, *plus* să câștige bani. Așa spusese la radio. Cine avea norocul să dețină un exemplar cartonat din *Cei aleși* se putea prezenta vineri la Primărie, unde urma să primească cincizeci de lire bani gheață, plus posibilitatea de a câștiga curent electric gratuit și nelimitat pentru toată viața. Cine avea o ediție broșată primea pe ea zece lire.

Cincizeci de lire deveniseră o grămadă de bani de când avusese loc, cu cinci ani în urmă, cutremurul mon-dial. După cutremur, economia, ca multe alte sisteme complexe, devenise obosită și arțăgoasă și începuse

să se poarte urât. Se vedea clar că n-o mai interesa să urmeze un toptan de reguli matematice. Astăzi merita fără discuție să ai cincizeci de lire, cu toate că mâine, cine știe?

Dar curent electric gratuit și nelimitat, pentru toată viața! Țsta chiar era un premiu care merita câștigat. De la cutremur, nimeni, oricât de bogat ar fi fost, nu mai avea acces nelimitat la electricitate. Bine, nimeni în afară de Albion Freake, cel care deținea, întâmplător, toată electricitatea din lume. Din cine știe ce motiv, compania lui, Albion Freake Inc., oferea acum acest premiu și pune la bătaie și banii. Orwell Bookend trebuia doar să găsească blestemata de carte. Nu era chiar cartea lui, evident. Era a lui Effie. Însă lui Orwell Bookend nu-i păsa nici cât negru sub unghie.



Capul lui dr. Green semăna cu un cartof fiert. Dar nu cu un cartof fiert normal și drăguț, spălat și curățat înainte de fierbere, ci cu un cartof bătrân și uscat, cu coajă tare, care stătuse prea mult în pământ și, cu toate că era fiert, tot mai încolțeau din el smocuri ciudate de păr. Lui Maximilian Underwood smocurile acelea i se păreau aidoma unor rădăcini care s-au aventurat curajos să iasă la lumină, apoi au murit instantaneu.

Dr. Green se afla în mijlocul unei povești cu tâlc – cel mai rău gen de poveste, după părerea lui Maximilian – în care o cotoroanță bătrână, cocoșată și misterioasă îi dădea o pereche de adidași jerpeliți unui copil sărac, într-un centru unde se strâneau donații.

— Bătrâna îi șopti fetei că pantofii sunt vrăjiți, zise dr. Green, cu o voce deopotrivă moale, umedă și unsuroasă, ca margarina.

Maximilian știa precis ce urma să se întâmple în poveste. *Toată lumea*, desigur, știa ce urma să se întâmple în poveste. A doua zi, fata avea să se încălzească cu adidași și să câștige o cursă de alergări cu cel mai bun timp înregistrat vreodată. Pe urmă o descoperea un antrenor faimos, care o implora să poarte pantofi de sport mai buni. Ea refuza, evident, să poarte altceva decât adidașii ei jerpeliți și „magici“. În cele din urmă, se întâmpla inevitabilul. Rivala îi fura pantofii și i-i ascundea. Fata era obligată să concureze încălțată cu adidași obișnuiți. Și, desigur, câștiga și așa. Morala: nu pantofii contaseră. Sfârșit.

— Să medităm acum asupra câtorva aspecte, zise dr. Green, după ce termină povestea.

Se duse spre o tablă mobilă, pe roțile, care tot restul săptămânii zăcea în debara și apărea numai luni seara, pentru aceste cursuri destinate Neofiților – adică persoanelor epifanizate de curând, în special copii – cu menirea să-i învețe noțiunile de bază ale magiei. Era primul curs la care participa Maximilian. Sperase să găsească aici cel puțin cazane clocotinde, sau, în mod ideal, obiecte care să zboare în jurul camerei și să ia foc. Nici vorbă. Numai și numai plictiseală.

Pe tablă exista o listă cu lucruri interzise Neofiților, iar până acum lista fusese subiectul principal al cursului.

1. NEOFIȚII NU AU VOIE SĂ FACĂ NICIODATĂ VRĂJI FĂRĂ SUPRAVEGHEREA UNUI EXPERT (SAU ALT GRAD MAGIC MAI ÎNALT).

2. NEOFIȚILOR LI SE **INTERZICE** SĂ DEȚINĂ VREUN DAR FĂRĂ APROBAREA CLARĂ ȘI FORMALĂ A GHILDEI MESERIAȘILOR (APROBARE CARE POATE FI RETRASĂ ÎN ORICE MOMENT).
3. DACĂ UN NEOFIT ADUCE VREUN DAR LA CURS, DARUL SE VA **CONFISCA**.
4. NEOFIȚILOR LI SE **INTERZICE** SĂ DISCUTE DESPRE MAGIE ÎN AFARA ACESTEI CLASE.
5. ORICE NEOFIT CARE CĂLĂTOREȘTE SAU ÎNCEARCĂ SĂ CĂLĂTOREASCĂ ÎN LUMEA CEALALTĂ VA FI PEDEPSIT **FOARTE SEVER**.
6. NEOFIȚILOR LI SE INTERZICE SĂ FACĂ SCHIMB DE DARURI, HĂRȚI, DES-CÂNTECE, INFORMAȚII SAU CUNOȘTINȚE DESPRE **ORICE** AR AVEA LEGĂTURĂ CU MAGIA SAU CU LUMEA CEALALTĂ.
7. NEOFIȚII NU AU VOIE SĂ POMENEASCĂ NICIODATĂ, ÎN **NICIUN** MOMENT ȘI FAȚĂ DE **NICIO** PERSOANĂ, DESPRE LUMEA CEALALTĂ.
8. NEOFIȚII SUNT OBLIGAȚI SĂ VORBEASCĂ **EXCLUSIV** ÎN ENGLEZĂ ȘI NICIODATĂ ÎN VREO LIMBĂ DIN LUMEA CEALALTĂ. FOLOSIREA ÎN LUMEA REALĂ A LIMBILOR DIN LUMEA CEALALTĂ ATRAGE DUPĂ SINE PEDEPSE **FOARTE SEVERE**.

Era chiar mai rău decât la școala obișnuită. Și mai frig. Cursul săptămânal ținut de dr. Green se desfășura în sala foarte plină de praf a unei biserici vechi, cu podea de lemn și calorifere albe, emailate, uriașe, care trosneau și gemeau în permanență, dar nu împrăștiu niciodată vreun strop de căldură. Sub fiecare calorifer era câte o ceașcă de porțelan menită să adune picăturile de apă prelinse pe la garnituri. În timpul scurtelor perioade când aveau curent electric, un neon vechi pâlpâia nedeslușit. Dar încăperea era luminată în principal de felinare cu lumânări.

Maximilian se uită din nou la listă. Se întâmpla că deja făcuse majoritatea lucrurilor interzise și nu-i păsa câtuși de puțin.

Effie Truelove, prietena lui, le făcuse și ea cam pe toate. Fusesse în mod cert în Lumea Cealaltă. Maximilian simți o ușoară mândrie la gândul că el făcuse chiar și lucruri care nu erau pe listă – încercase, de exemplu, să călătorească în Lumea Subterană și citise gândurile altcuiva.

Bine măcar că avuseseră norocul ca Lexy Bottle să-i prevină, pe Maximilian și pe Effie, să nu vină cu darurile lor la curs. După toate aparențele, dacă îți confisca dr. Green darurile, nu le mai vedeai în veci. Darurile lui Maximilian – Ochelarii Cunoașterii și Athame-ul Tainic – se aflau în acest moment ascunse bine la el sub pat, acasă. Folosise un descântec mărunț de camuflaj ca să ascundă de mama lui pumnalul, în caz că se hotăra din senin, cum se întâmpla uneori, să-i facă curat în cameră. Mama știa, desigur, că Maximilian fusesse epifanizat și că era învățat, dar băiatul încă nu recunoscuse deschis că era și mag. Nu știa dacă mamei i-ar fi plăcut asta.

Afară țipă o bufniță de hambar, iar chiciura începu să acopere iute scobiturile și zonele mai înalte ale câmpurilor mlăștinoase. În adâncul cerului negru, un meteor sfârâi și pe urmă muri. Se făcea târziu. Lumânările din încăpere păreau toate să pâlpâie și să danseze de parcă ar fi fost una. În momentul acela, Maximilian nu-și dorea decât gustarea lui dinainte de culcare – trei bomboane de ciocolată cu cremă de cafea și un pahar cu lapte de capră – iar pe urmă, un lung, liniștit și minunat...

Lexy îl înghionti.

— Trezește-te, șopti ea.

De cealaltă parte a lui Lexy, Effie Truelove picotea și ea. Ce-aveau ăștia doi? Cursul ăsta era cel mai interesant lucru pe care îl trăise Lexy Bottle vreodată. Lexy urma să învețe cum să devină o mare vindecătoare. Urma să găsească pe cineva care s-o ia Ucenic, iar pe urmă...

— Întâi de toate, zise dr. Green, vreau să vă gândiți în ce fel acționează magia din poveste. Vreau să descoperiți *unde* există magie în poveste. Sau dacă *există* magie în poveste. Pe urmă, vreau să faceți o listă cu toate situațiile în care s-ar putea petrece schimburi de M-valută, în oricare dintre momentele semnificative ale poveștii.

Lexy dăduse deja pagina caietului cel nou și notase data și întrebările cu stiloul cel nou. Era sigură că știa de pe-acum toate răspunsurile. Dar înainte să se apuce copiii de temă, clopotul bisericii bătuse ora nouă, ceea ce însemna că venise vremea să plece toți acasă. Așa repede! Lexy ar fi stat bucuroasă toată noaptea, numai să se adape la izvorul înțelepciunii doctorului Green.

— Terminați tema acasă, zise dr. Green. Mi-o predați la începutul orei următoare, luni, la șapte. Vă mulțumesc tuturor. *Nu* ieșiți fugind pe ușă! Euphemia Truelove? O *vorbă*, te rog.